

Paco Giner Alfonso el “Terrisser”

En aquests apunts biogràfics intentaré ser just en les meues apreciacions, objectiu, imparcial, tot i la bona amistat que sempre hem mantingut amb Paco i la seua família. Començaré pel seu iaio patern per considerar-lo un home prou singular, valent, fins i tot emmarcant-lo dins de la seua época. I perquè gràcies a ell hem pogut gaudir en Paterna, i en tota la Comunitat Valenciana de la vena artística d’aquest gran terrisser, el seu nét.

Paco Giner front a la terrisseria al voltant de l’any 1998

Francisco Giner García “Quico el Canyero”

Va nàixer a Benissa (Alacant) en l’any 1870. Era treballador del camp. El camp i la muntanya era el medi que més coneixia. Quan feia falta era jornalero, anava a veremar, era podador, etc. En aquesta última faceta solia anar anualment a Larache (Àfrica) de temporada. Estava casat amb Vicenta Giner Cardona. Era un home molt conegut a Benissa. La seua popularitat era deguda a la pilota, al joc de pilota.

Abans que fera la seua aparició el fútbol, el joc de pilota era el joc nacional. A finals del segle XIX i començament del XX es jugava en tots els pobles. Tots els pobles tenien un carrer on es jugava a pilota, i molts pobles en tenien més d’un. L’afició a les partides de pilota era molt gran. Quasi tots els pobles tenien bons jugadors i els desafiaments entre els pobles eren corrents. “Quico el Canyero” era un d’estos jugadors.

Un diagnòstic equivocat

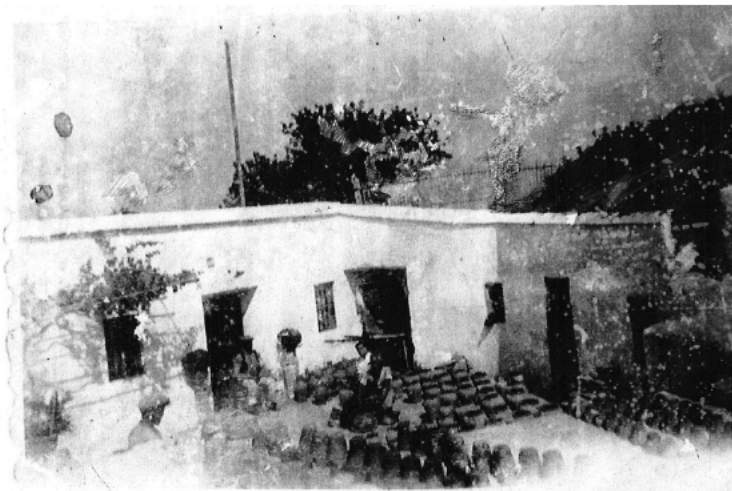
En una d’aquestes temporades que solia anar a podar a Larache, com a conseqüència d’una gelor que va agafar, li va eixir en la pell, i sobretot als peus, un èczema, que al tornar d’Àfrica, el metge de Benissa va dictaminar que Quico havia contret la lepra.

A partir d’eixe dia la vida fou un martiri per aquest home. La gent del poble anava coneixent la malaltia del canyero i fugien d’arrimar-se a ell. Deixaren de contractar-lo per a les faenes que habitualment feia a l’horta o a la muntanya. Tot i que ell no veia que la malaltia no progressava, el rumor s’havia escampat i no hi havia res a fer. Tot el món li fugia. Els amics fugiren

d'ell, i la família també el va abandonar. Arribà a ser tan gran la pressió que sobre ell va exercir l'actitud del poble que, a la fi, desesperat, es va tancar a casa sense voler eixir. Fins i tot els veïns tractaven d'evitar a la seua dona i al seu fill. Tot i això, "el Canaryero" era un home apreciat a Benissa. Perquè no es morira de fam ell i la seua família, passaven per la porta de sa casa i li deixaven queviures, però no entraven mai a vore'l. Esta actitud dels veïns, amics i familiars va determinar que Francisco Giner pensara pegar a fugir de Benissa, del seu poble. O matar-se, que també ho va pensar d'acovardit que estava. Però, com veia que la malaltia tampoc avançava, va optar per abandonar el poble. I amb un saquet al coll un dia al matí, a l'hora que passava el cotxe de línia¹ es va acomiadar de la seua dona i de Joanet, el seu fill, i se'n va anar cap on tenia la parada. Més d'una hora va esperar el pas del cotxe de línia. A la fi, escamat, va preguntar si havien canviat l'horari. Li van dir la veritat: algun veí, sabedor de la marxa del Canaryero, ho havia comunicat a la companyia de la línia i el cotxe havia passat mitja hora abans de l'horari acostumat perquè no pujara el Canaryero. Era un perill per a la resta dels viatgers. A Quico no se li arrugà el melic. Havia decidit eixir del poble per a no tornar més, i no tornaria. I a peu va fer els vint-i-cinc o trenta quilòmetres que separen Benissa del Verger on s'agafava el tren cap a Dénia que el portaria a València.

A Manises hi havia una família de Benissa coneguda com "Els Escarabats" que intentà buscar-li feina. Manises era un poble industrial, no era un poble per a trobar feina un home que només entenia de les feines camperoles. A la fi va ser a Paterna on el Canaryero va trobar col·locació. Es va posar a treballar a casa d'un llaurador amb molta terra: Bufa. Una vegada aconseguí treball, el primer que va fer Giner fou anar al metge perquè li certificara si efectivament el metge de Benissa estava encertat amb el seu diagnòstic.

El metge va negar rotundament l'existència de la lepra. Dictaminà una infecció a la pell que, seguint un tractament que li va ordenar, en poc de temps li desapareixeria. I així va ser. No obstant la bona notícia no volgué tornar mai més a Benissa.

Al llindar de la cova el iaio Paco i Joan el pare de Paco

I ací, a Paterna, va refer la seua vida. Es posà a viure, llogat, en el número (?) de les Coves de la Torre (el clot on vivia la "tia Rulla"). Tan prompte va trobar allotjament va fer vindre la seua dona i el seu fill Joan. Quan va poder estalviar cent pessetes va comprar un solar en la zona de l'Alborgí on ja s'estaven excavant moltes coves. En ser que la feina de l'horta li ho va permetre començà a fer-se la cova, la seua vivenda. Eixe dia es va posar la primera pedra de la que més avant seria la terrisseria més famosa, amb més prestigi, que ha tingut Paterna al segle XX. O millor dit: Francesc

Giner García va pegar el primer colp de pic.

A poc de temps d'anar excavant ja no sabia on tirar la terra que treia, i es va vore obligat a comprar un altre tros de terra on abocar tota la que treia de la cova.

Apenes tenia excavats dos metres quadrats, van deixar la cova on vivien llogats i se'n van vindre al nou habitacle, al que seria el seu domicili. S'havia de estalviar com fora.

El temps que li deixava el treball en casa de "Bufa" el dedicava a eixamplar el forat, a fer més gran la cova. Ajudat per la seua dona, el fill, en què el xiquet podia i algun veí que l'ajudava,

¹ Vivia al núm. 2 del carrer Metge Sala. El cotxe de línia era conegut pel cotxe de "La Carrera", espècie de diligència que anava de Benissa al Verger, on s'agafava el tren que anava a Dénia. La companyia d'autobusos de línia La Unión de Benissa encara tardaria uns anys a establir-se.

anà fent una habitació, després una altra, el menjador, la cuina, el corral, etc. La seua dona també ajudava a l'economia familiar treballant en la "borrera" de Campanar.

Poc a poc, anaren estabilitzant-se econòmicament i van anar oblidant la seua penosa marxa de Benissa. Ells encara no ho sabien, però havien assentat les bases per a la futura Terrisseria.

Francesc Giner Garcia va morir l'1 de novembre de 1939.

Joan Giner Giner

Joan Giner va naixer a Benissa (Alacant) el dia 4 de desembre de 1909. Amb pocs anys, nou o deu, com era normal a l'època, Joanet anà a buscar feina a Manises. Manises era aleshores un poble amb una expansió industrial i artesana important deguda a la ceràmica. Una de les coses que més gent ocupava en la indústria manisera eren els platers, dedicats a fer vaixelles. Hi havia gran demanda en plats, tassons, safates, per a consum domèstic. D'ajudant d'un plater fou com Joanet començà a ajudar els seus pares. Fou el seu primer contacte amb el fang. En eixe temps, i molts anys després també, hi havien a Manises molts terrissers, gent que treballava en la roda, que feia a l'aire, al torn, com es solia dir encara als anys cinquanta quan jo em vaig iniciar pintant a l'aigua en la fàbrica de Marcial Marco.

Paco i els seus pares Rosari i Joan
© Fons documental Paco Giner

El tio Joan prompte es va adonar com els hòmens que treballaven en la roda, d'una "pella" de fang damunt de la solera del torn, li donaven forma a una tassa, un plat, un gerro, un bol, etc., tenint, ferramenta solament les mans. Aquell xiquet de nou anys es va sentir atret enseguida per l'habilitat amb què el terrisser alçava, modelava, el fang donant-li les formes que volia. Prompte es va iniciar en un ofici fascinant amb el que es sentia creador sense ningun intermediari: només el fang i les seues mans. Fou el seu primer contacte amb el fang. Un contacte que no va deixar mai. No hi ha xiquet ni major que passe de llarg davant d'un terrisser treballant. ¡Atrau vore l'habilitat amb què mouen les mans fent el que volen del fang!. Al cap de cinc o sis anys, buscant millorar en seu ofici, deixà de treballar a Manises i es va traslladar a València.

Les Terrisseries de València.

Comptava València per l'any 1925, quan el tio Joan va decidir anar-se'n a la capital, amb diverses terrisseries. Treballà en la de Paco Monzó, al carrer de la Corona, en la del carrer Jesús, propietat de Manuel Feliu, en la del carrer de San Vicent, en la del carrer d'Alboraia, etc., sempre buscant millorar en el seu ofici. Finalment, va ser en la terrisseria de l'Empalme on va treballar dotze o tretze anys on acabà d'encarregat.

En l'any 1935 es va casar amb Rosario Alfonso Bonet, natural de Puçol. En 1937 va nàixer el primer fill del matrimoni, Paco, i tres anys després naixia, el 25 de maig de 1940, la seua filla Rosario. El tio Joan era un enamorat del seu ofici. Somiava tindre una terrisseria pròpia per a desenrotllar la seua feina a la seua manera, al seu gust, i no haver de dependre de ningú que li diguera el que havia de fer. Era una ambició natural en totes les persones que els agrada el seu ofici. Poc a poc, va anant quallant dins d'ell la il.lusió de fer un forn dins del terreny que son pare havia comprat per a tirar la terra que eixia de la cova on vivien. I així va ser. Mentres treballava en la terrisseria de

l'Empalme, els diumenges començà l'excavació del futur forn. Li van ajudar amics i alguns veïns. Eren habituals aquestes ajudes dels amics i els veïns. Eren favors "a torna", com es deia. Era costum prou estesa que el favor, si podia ser, acabara en un sopar. El sopar sempre es feia quan en la casa hi havien conills o pollastres matadors. I res més, ni un céntim malgastat. Es feien coses, es vivia, en la més mínima necessitat econòmica. Estaven acostumats a viure sota mínims i els diners semblaven fantasmes, no els veien mai. Aquesta escassetesa econòmica la solucionaven "baratant" tot el que podien. Després de sopar es feia un perol de malta, es treia la botella d'anís o mistela per a les dones, i la de cassalla o aiguardent per als hòmens i esdevenia una nit en què per unes hores s'oblidaven els problemes, les carències de tot tipus i l'ambient repressiu al que estaven sotmesos. En aquests sopars sempre hi havia algú que sabia tocar la guitarra i amb el calor de l'estómac satisfet, sempre hi havia algú que s'arrancava cantant alguna cançó de moda o alguna alçada. A una hora prudencial cadascú se n'anava a sa casa a dormir. I si hi havia alguna cosa més que dormir, millor. Com de moment no costava diners, ens ho podíem permetre. Encara que fóra dissabte a l'endemà s'havia de treballar, en la casa pròpia o en la d'algun veí. Eren nits en les quals es consolidaven les amistats, en la que els valors humans purs, tardaven a oblidar-se. En algunes ocasions no s'han oblidat mai.

Imatge parcial de la terrisseria l'any 1999
© Paco Guzmán

En els anys que havia treballat en les diverses terrisseries, el tio Joan va tindre temps d'observar les peculiaritats d'un forn de ceràmica, de manera que no va tindre cap problema a fer-se el seu. Mentrimentres perfeccionà el forn fet algunes cuites, continuà treballant en la terrisseria de l'Empalme. Fins i tot anà alguns diumenges a treballar a la terrisseria de Joaquín Silvestre (Sandalio), a Lliria. Treballava només pel menjar. En aquestes feines que feia a Lliria se n'anava el seu fill amb ell. Ja que no cobrava almenys tornaven els dos amb l'estómac satisfet.

Cap l'any 1944 es va establir definitivament a sa casa. La producció terrissera d'eixos anys estava molt lligada encara a la activitat de la construcció, fent tubs de conducció d'aigua, baixades de depòsits, desaigües, colzes, claraboies, etc., a més de tots els tifells que aleshores eren comuns en qualsevol casa: llibrells de tot tipus i grandàries, gerres, càneters, morters, botiges, bevedors per als animals de casa, fins i tot feia una paridera de conilles molt singular i pràctica. El tio Joan feia el que la gent d'eixos anys demanava, molt lluny encara de la ceràmica artística a què arribà a fer el seu fill. De tota manera, li donà a tastar d'eixe verí que es la creació d'una cosa que naix de les teues mans. I Paco començà a tastar eixe verí molt prompte, de ben menut. A la terrisseria acudien els obrers del poble a adquirir totes aquestes peces necessàries (aleshores) en la construcció d'una casa.

També venien al mercat del poble. La tia Rosario, els dies de mercat, baixava a vendre algunes de les peces que feia l'home i testos amb plantes a les quals era ella tan aficionada. Cap a l'any 1954 li va sobrevindre al tio Joan una malaltia al cap que el va tindre impossibilitat de treballar cinc o sis anys. Es temia per la seua vida si l'operaven. A la fi, l'equip mèdic optà per un tractament a base de corrents. La seua recuperació fou molt lenta i penosa, per a ell i per a la família.

Se li van quedar recialles de la malaltia que no pogué recuperar mai totalment, encara que més moderadament va seguir ajudant-li al fill.

Les mans de Paco Giner treballant al torn.
Dibuix de Pep "Jeroni"

Joan Giner i Giner va morir el dia 30 de gener de 1994. La tia Rosario el va sobreviure quatre anys, morint el 22 d'octubre de 1998. Jo la recorde cuidant-se les seues plantes a l'hortet de la terrisseria amb una voluntat i una perseverança increïbles.

Paco Giner Alfonso

Paco Giner va nàixer el dia 14 d'agost de 1937. A l'edat escolar va al calvari, hui es diria "als pàrvuls", aleshores déiem "els cagons". Als sis anys, superada l'etapa del calvari passa al Col·legi Públic Cervantes. El seu pas per l'escola no fou molt prolongat, més prompte curt. Dos successos van determinar eixa curta assistència per l'escola. Tenint huit anys, i un dia, a causa de les contínues restriccions d'aigua que aleshores patia Paterna, el mestre envià a Paco a la cisterna de la plaça a omplir la botija perquè havien tallat el subministrament en l'escola. La cisterna de la plaça i el depòsit de

l'aigua eren els dos punts on no fallava mai l'abastiment d'aigua.

Bé. Doncs quan Paco tornava de la plaça amb la botija plena, mig entresuat per l'esforç, a tall d'entrar a l'escola "Sacarina" li demanà un trago d'aigua. Paco li passà la botija i el xiquet va beure un trago. Només acabà de beure, soltà la botija que es va fer a trossos en terra. Sacarina se'n va rient-se i Paco es queda enrabiad per la feta. El mestre el va culpar a ell de la malifeta. Quan Paco arribà a sa casa li digué a son pare que no tornava a l'escola. El tio Joan a l'endemà li donà una botija nova i li digué:

- *Dona-li aquesta botija al mestre, i tu a seguir acudint a classe, està clar?*

Paco va seguir assistint a l'escola però sense moltes ganes.

A l'any següent, un dia, entrà al servici a pixar i veu una claueta de la llum, alça el braç i l'encén. Encara no hi havia acabat d'encendre-la sent un esclafit en la cara que el va deixar estomordit i esglaiat. Era el mestre Don José Lizón que pensaria que estava jugant amb la llum, i no s'ho pensà molt. Els castics físics sovintejaven a l'escola, eren prou freqüents. Tot i això no eren el que més temíem. El castic físic passava prompte. Eren molt més odiades les prohibicions d'eixir a la recreació, estar davant de tota la classe amb els braços en creu, i sobretot, eren especialment humiliants els castics que t'infringien per parlar en valencià. Per parlar la llengua que t'havien ensenyat els teus pares. No comprenies que per parlar la teua llengua, la que sempre havies parlat, et podien castigar, no ho podies entendre encara.

Els mestres, tots castellans, i el que no ho era, ho procurava, o era pressionat per tots els mitjans que el Règim tenia a la seua disposició, posaven molt d'èmfasi en aquest castic. Moltes ganes. Fou un dels principals motius pel qual molts xiquets arribàrem a odiar l'escola.

Aquests dos fets, especialment l'últim, van determinar que Paco deixara d'assistir a l'Escola Pública Cervantes.

En arribar a casa eixe dia li ho va dir a son pare.
- *Molt bé, fill– li contestà el tio Joan– però ja ho saps, hauràs de treballar.*

De tota manera l'obligà a assistir al Col·legi Vives a les classes nocturnes.

A conseqüència d'eixa galtada que el mestre li va pegar en l'orella va tindre problemes d'audició, dolor i molèsties més de quatre anys.

A partir d'eixe dia, el xiquet de nou anys es va incorporar de ple a la terrisseria familiar.

Com ja hem dit adés, Paco es va criar entre l'argila de la terrisseria, de manera que esta nova situació de llibertat que suposava no anar a l'escola, encara que haguera de treballar, el feia molt feliç. ¡Era lliure!. I estava en sa casa fent el que volia: aprendre l'ofici de terrisser.

Eren temps durs. No hi havia res fàcil. Es treballava totes les hores del dia. “Fins que hi haja sol en la Torre “ – ens deien els llauradors quan de menuts anàvem a donar manadets de cebollí als plantadors de cebes. La terrisseria no era una excepció. L'argila per a fer les peces venia de Benaguasil, d'una mina que hi havia prop del Santuari. D'allí, en tren, arribava a Paterna, on en el carro de Micalet “El Xato”, la pujava a la terrisseria. En l'era l'assecaven i després la trituraven amb el corró i la mesclaven segons el que havien de fer. Per eixos anys es va incrementar la demanda de testos per a planteristes, vivers, jardins, etc. Era una activitat que estava implantant-se amb força. Era tanta la demanda que es van plantejar incorporar una màquina per a produir els testos més ràpidament. A causa de l'escassetat de llum d'aquells anys van tindre dificultats, però a la fi, aconseguiren dur una línia trifàsica i incrementar la producció de testos. Van ser uns anys que no va faltar la faena, fins i tot van contractar un operari que els ajudara.

Paco Giner es va casar en l'any 1967 amb Paquita García Daroqui, filla de Francisco García García “*El Moreno de Bàrbera*” i d'Ángeles Daroqui Vivó. Una “servidora”, com ella es denomina amb eixe sentit de l'humor tan acusat que té i del que no està mai desprovista, d'eixe humor amb eixa vena satírica que ella domina a la perfecció. Un humor “socarrat”, com li dic jo de vegades. Una dona amb una gran capacitat humana. No he d'esforçar-me molt per a afirmar el respecte i l'apreci que li tinc.

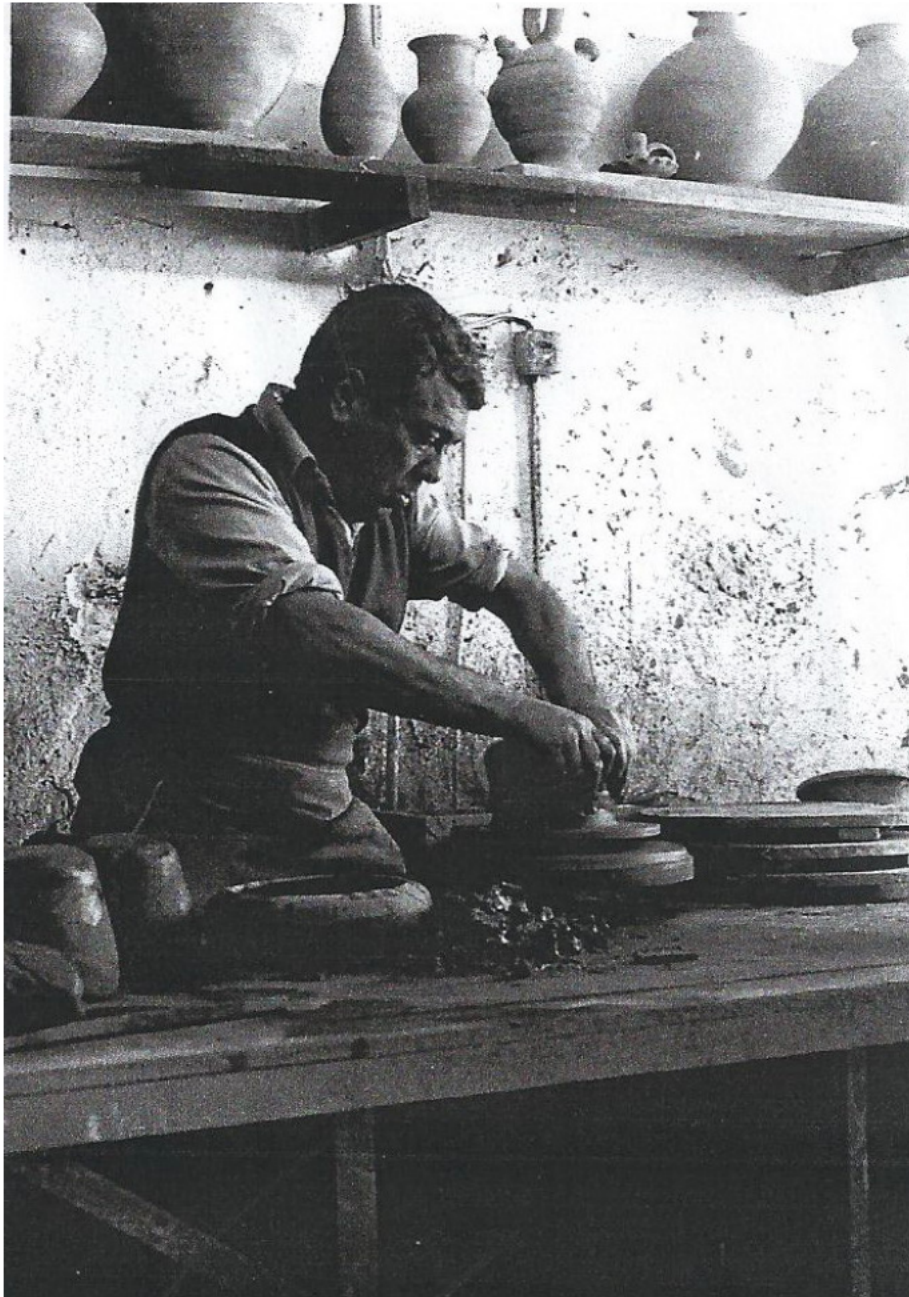
Durant catorze o quinze anys van treballar de valent en la terrisseria. Naturalment fou Paco el que portà el ramat del negoci.

De sobte, quan els problemes pareixien superats féu la seua aparició un enemic molt poderós, temible per a les terrisseries: el plàstic. Un gran invent, no hi ha dubte per altres coses, però a les terrisseries les va matar totes, o quasi totes.

Paco treballant al torn “al aire”.
Dibuix a llapis fet per Pep “Jeroni”

Des que, a partir del cautxú en 1840, van anar descobrint i millorant les matèries plàstiques, van seguir inventant nous productes. En l'any 1869 s'inventava el cel·luloide, i uns anys després, en 1897, apareixia la galatita. La primera plasticitat orgànica, la baquelita, es donà a conèixer en 1909 de la mà del científic BAEKELAND. L'interès per aquests productes i els seus derivats fou de l'interès de tots els països i els seus científics. Les resines acríliques feren la seua aparició en 1928. En 1930, els poliestirens. No tardaren a estar al mercat, el policlorur de vinil, els polieuretans, les silicones, el propilé, policarbonats, etc.

*Paco treballant en el torn "al aire".
© Imatge de Paco Giner*

El plàstic, com que és una matèria que es pot treballar en calent i al gelar-se s'endureix, era perfecta. La seua fabricació en gran escala no tardà gens a aparéixer. No son fàcils de trencar, son resistents a tots els productes, no es podreixen, etc. Davant d'un invent tan gran anaren desapareixent, una

darrere l'altra, ràpidament totes les terrisseries. No es podia lluitar contra un enemic tan gran i tan poderós.

La terrisseria dels Giner a Paterna no va ser una excepció. Poc a poc la demanda de cossiols anà minvant fins a quasi desaparèixer. Els principis de la dècada dels anys 70 a 80 no van ser gens bons. A la manca de faena, per si no hi haguera prou, s'ajuntà la seua malaltia. Paco Giner tenia problemes respiratoris. Al menor esforç s'ofegava, i la malaltia anava a més. Consultats els metges li van diagnosticar un quist prop del pulmó produït per microbis de gossos. La malaltia s'havia desenrotllat fins a un punt que faltà poc perquè acabara amb ell. Per sort no va ser així, i al cap de dos mesos estava treballant. El desastre que l'invent del plàstic va causar en les terrisseries, i en altres indústries fou molt gran, però concretament a la terrisseria de Giner va ser per a bé. D'eixa depressió econòmica, d'eixa falta de faena, va nàixer el gran terrisser que ha tingut Paterna fins ara. Fou un repte per a ell, no se li arrugà el melic.

Començà a introduir-se en una ceràmica més artística. I començaren a eixir de les seues mans eixos tibors, gerres, àmfores, canelobres, etc.

¡Era una meravella vore'l treballar al torn!

Jo he vist a Paco Giner moltes vegades treballar el torn. Em quedava meravellat veient com a partir d'una peça de fang, utilitzant un braç per dins i un altre per fora, anava alçant una

Vista terrassa de la terrisseria © Paco Guzmàn

àmfora fins que el braç no li permetia alçar-la més, o un tabor, o una gerra, el que fóra. O fer dos-cents pots de farmàcia tan iguals com si els hagués fet amb motle.

Recorde especialment una ocasió. Em vaig quedar davant d'ell sense dir res. Mut, bocabadat. Començà Paco a partir d'una estreta base, d'un refeu tan menut, a alçar eixa gran copa de la Cultura Ibèrica coneguda com "El Vas dels Guerrers", de Sant Miquel de Lliria². És necessari molt d'ofici a les costelles per a dominar tan gran volum de fang i que no isca escampat per tot el taller. La copa té una base de 15 cm, 40 d'alçada, per 50

d'amplà. Una magnífica peça. Per tot el que ha arribat fins a nosaltres, està demostrat que els íbers disposaven de terrissers amb un gran domini de l'ofici.

El regidor de cultura de l'Ajuntament de Paterna amb Teresa Pitxer, professora de l'escola de Santa Teresa, amb un propòsit d'incentivar i inculcar la tradició històrica a Paterna de la nostra ceràmica, li proposen a Paco Giner donar uns cursos de terrisseria, de fer el torn. Paco Giner, enamorat del seu ofici, accepta il·lusionat la proposta. Es van muntar huit o nou torns on practicaven els alumnes. La iniciativa va tindre molt bona acollida per part de l'alumnat.

² Es pot admirar en el Museu de la Beneficència

Els cursos es van impartir durant huit anys amb una aflluència d'alumnes il·lusionats per l'assignatura. S'ho passaven molt bé. Quan veien que, mijançant les seues mans aconseguien alçar el fang i donar-li forma a un xicotet tibor o una gerreta, o un pot de farmàcia se sentien molt contents, afalagats, esperant il·lusionats l'altre dia que havien de tornar a la terrisseria. Al cap de huit anys, com dic, els cursos es van interrompre i no van tindre continuïtat. En eixos anys que duraren, Paco albergava l'esperança que algú dels xiquets o xiquetes que tan a gust els rebien, l'arribaren a considerar com un ofici, com el seu ofici, i d'eixa manera donar-li continuïtat, i contingut a la terrisseria. Eixa era la seua il·lusió. No va ser així.

En l'any 1986, després d'una rigorosa inspecció per tota la terrisseria, se li concedeix el Carnet d'Artesà amb el número 562.

Fou un repte i un risc per a ell. Feia unes peces amb una qualitat bona i unes grandàries poc usuals. Naturalment eren peces cares. Afortunadament anàvem eixint d'eixa llarguísima postguerra que vam patir, i la gent va respondre positivament als nous productes de Giner.

No va passar inadvertida al Centre d'Artesania la qualitat artística, els senyals ben evidents del domini que demostrava en el seu ofici. L'any 1991 és escollit per a donar cursos, demostracions de fer a l'aire, al torn, a Alacant, Castelló i finalment a València.

En l'any 1987 s'acull a les ajudes que per a fomentar l'artesanía tenia programades el Centre d'Artesans. Amb part d'eixes ajudes pot adquirir un forn de gas en l'any 1987, que li facilita la seua labor de cocció.

Paco Giner va continuar la seua feina plantejant-se reptes cada vegada més difícils, sempre amb il·lusió.

Va incorporar a la seua producció "els socarrats", eixa magnífica peça tan representativa en la ceràmica de Paterna. De la terrisseria de Paco Giner han eixit centenars de "socarrats", reproduint les famoses peces medievals que decoraven els sostres de les cases benestants de l'Antic Regne, i molts sostres dels palaus de mitja Europa on tenia presència la Corona Catalanoaragonesa.

Socarrats en la exposició © Paco Guzmán

La Cambra de Comerç, Indústria i Navegació de València, per mitjà del Centre d'Artesania li concedeix el premi al millor artesà en ceràmica en l'any 1991. Reconeixement que torna a obtindre en 1996.

Així mateix és guardonat per la Confederació d'Associacions de Gremis i Artesans de la Comunitat Valenciana i Fundació Bancaixa, en reconeixement a la qualitat dels treballs presentats als premis d'artesanía de la Comunitat Valenciana en l'any 1995.

Es va jubilar en 2003 als 66 anys.

Preocupat pel futur de la terrisseria, en l'any 2004 inicia contactes amb l'Ajuntament per una possible adquisició, per a una futura escola de ceràmica, perquè pogués tindre continuïtat la gran tradició ceràmica que Paterna ha tingut i pel que és coneguda a tota Europa. En l'any 2008 fructifiquen les converses i l'Ajuntament adquireix la terrisseria de Paco Giner, l'última terrisseria de Paterna. Almenys ja no serà assolada, i quant a l'Ajuntament li siga possible, donar-li contingut i continuïtat a tots els esforços d'aquesta família de terrissers, i d'aquesta manera continuar la gran tradició ceràmica de Paterna.

Paco Giner està en possessió de la Insígnia d'Or de la Vila de Paterna per la seua activitat artesana.

A hores d'ara, Paco Giner viu retirat de la seua activitat en companyia de Paquita, la seua dona.

Josep Herrero i García
Paterna, febrer del 2012

FONTS CONSULTADES:

- Gran Diccionari Enciclopèdic Plaza-Janés

- Arxiu de la Càmera de Comerç, Indústria i Navegació de València

"Les converses que durant l'hivern de 2011 hem mantingut Paco Giner, Paquita i jo, i tots els nostres records d'aquesta benlloguda família de la terrisseria"